

Fillimi i Jubileut - Homelia

Vëllezër dhe motra, me këtë kremtim solemn fillojmë një vit të tërë që do të karakterizohet nga gëzimi, siç është edhe vetë kuptimi i fjalës “Jubile”. “Jubile”, në fakt, është emri i një viti të veçantë: duket se rrjedh nga instrumenti i përdorur për të lajmëruar fillimin e tij; është *yobel*-i, briri i dashit, tingulli i të cilit shpall Ditën e Shpërblimit (*Yom Kippur*).

Një ide të parë për të e gjejmë në Bibël: duhej thirrur çdo 50 vjet, pasi ishte viti ‘shtesë’, për t’u jetuar çdo shtatë javë vitesh (krh. Lev 25,8-13) gjatë të cilit besimtarëve u jepej mundësia për të rivendosur marrëdhënien e duhur me Hyjin, njerëzit dhe krijimin; ai përfshinte edhe faljen e borxheve, kthimin e tokave të tjetërsuara dhe qetësinë e tokës.

Duke cituar Isainë profet, Ungjilli sipas Lukës e përshkruan gjithashtu misionin e Jezusit si një “vit hiri” (Lk 4,18-19; krh. Is 61,1-2).

Në vitin 1300, Bonifaci VIII shpalli Jubileun e parë, të quajtur edhe “Viti i Shenjtë”, sepse është një kohë në të cilën përjetojmë se shenjtëria e Hyjit na shndërron. Frekuenca ka ndryshuar me kalimin e kohës: fillimisht ishte çdo 100 vjet; u reduktua në 50 vjet në 1343 nga Klementi VI dhe në 25, në vitin 1470, nga Pali II. Ka edhe momente ‘të jashtëzakonshme’: për shembull, në vitin 2015 Papa Françesku shpalli Vitin e Mëshirës.

E ndryshme ka qenë edhe mënyra e kremtimit të këtij viti: në fillim përkonte me vizitën në Bazilikat romake të Shën Pjetrit dhe të Shën Palit, domethënë me shtegtimin; më pas u shtuan edhe shenja të tjera, si ajo e Derës së Shenjtë. Duke marrë pjesë në Vitin e Shenjtë jetohet ndjesa e plotë.

Ky Jubile zhvillohet dhe përkon me 1700 përvjetorin e Koncilit të Nikesë dhe, siç e dimë tani, ka si temë “Shtegtarë shprese”, dy fjalë që shprehin në mënyrë të përsosur natyrën e të krishterit: nga njëra anë qenien e tij në këtë botë, por në mënyrë të lirë, pa ngjitje që ngadalësojnë rrugëtimin drejt qëllimit, domethënë atdheut qiellor; nga ana tjetër, mënyra e udhëtarit, ajo e shpresës që çon drejt qëllimit.

Në reflektimin tim të ditës së parë të Nëntëditëshit të Krishtlindjes të këtij viti, tërësisht të orientuar mbi temën e shpresës, pata mundësi të thelloj një koncept që më duket themelor për t’u rritur në shpresën e krishterë dhe që tani do të doja ta ndaja përsëri me të gjithë ju, pikërisht në fillim të këtij rrugëtimi rritjeje në shpresë si virtyt teologjik.

Në atë rast pata thënë: *“Hyji është gjithmonë në veprim për të na shpëtuar; prandaj, duhet që të kemi sy të aftë për ta dalluar këtë veprim të Hyjit në jetën tonë. Vetëm në këtë mënyrë mund të shpresojmë vërtet: nëse në fill të shpresës sonë nuk ka një akt feje në Hyjin që vepron, atëherë nuk mund të themi se jemi burra dhe gra shprese”*.

Pra, feja dhe shpresa ecin së bashku: janë si dueti shumë i bukur i dy këngëtarëve në një vepër muzikore që përshtatet në mënyrë të përkryer me harmoninë e interpretuar nga orkestra dhe që mund ta krahasojmë me dashurinë-bamirësi. Me sinergjinë e këtyre tre virtyteve, jeta e një të krishterit mund të thuhet se është vërtet harmonike!

Sot liturgjia na paraqet Ungjillin e gjetjes së Jezusit mes dijetarësh në tempullin e Jerusalemit. Kjo pjesë e Lukës ungjilltar përmban të dy konceptet e shtegtimin dhe të shpresës: shtegtimi vjetor në Tempull, si për t’i kujtuar një izraeliti të devotshëm gjendjen e tij *“si të huaj dhe si shtegtarë”* (krh. 1Pjt 2,11-12); dhe shpresa drithëruese në zemrat e Marisë dhe të Jozefit në kërkim të Birit të tyre.

Në përgjigjen që Jezusi fëmijë u jep prindërve të vet gjejmë kuptimin e thellë të shpresës së krishterë: Jezusi e drejton shpresën e Marisë dhe të Jozefit kah një qëllim më i lartë: *“A nuk e dinit se më duhet të merrem me punët e Atit tim?”*. Të shpresojmë, për ne besimtarët në Krishtin, do të thotë ta ndjekim këtë rrugë mësuese që na çon te Ati, të kemi gjithmonë para syve synimin përfundimtar dhe të mrekullueshëm të bashkësisë me Atin, të dëshirojmë me mendimin e Atit, të duam me zemrën e Atit, të veprojmë çdo ditë për të bërë vullnesën e Atit. Vetëm në këtë mënyrë ka kuptim shtegtimi ynë tokësor.

Vetëm nëse zbatojmë vullnesën e Atit do të jemi në gjendje ta quajmë veten vërtet “bij”. Po, ne jemi të tillë tashmë për shkak të Pagëzimit tonë (Shën Gjoni na e kujtoi këtë në leximin e dytë të kësaj Meshe), por nuk mjafton një titull për të përcaktuar identitetin tonë: janë veprat që na karakterizojnë; ashtu si Jezusi që nuk erdhi për të bërë vullnesën e vet, por vullnesën e Atit që e dërgoi

(krh. Gjnj 4,34; 6,1-7). Praktika e veprave sipas vullnesës së Atit na bën burra dhe gra shprese, sepse në këtë mënyrë tregojmë se presim “*çka do të jemi ende nuk u zbulua*” (1Gjn 3,1-3).

Pastaj, për sa u përket mënyrave të të qenit “*si të huaj dhe si shtegtarë në këtë botë*”, sipas fjalëve të Shën Françeskut të Asizit në Rregullën e tij, do të kemi mundësinë të reflektojmë gjatë gjithë këtij viti jubilar, duke pasur parasysh të gjitha aspektet e shpresës, siç i përshkroi Papa Françesku në Bullën e Shpalljes së këtij Viti të Shenjtë.

Megjithatë, kemi një model për të ndjekur në këtë rrugëtim: Familjen e Shenjtë të Jezusit, të Marisë dhe të Jozefit që kujtojmë sot. Ajo që thotë Koncili i Dytë i Vatikanit për Marinë, domethënë se ajo ishte një shtegtare feje, mund të thuhet edhe për Jezusin, që, në misterin e Krishtlindjes, po e soditim si Atë që erdhi nga kraharori i Atit për të marrë natyrën tonë njerëzore dhe për të na shpëtuar; edhe të Jozefit, kampion feje për faktin se ka pranuar Misterin e Hyjit të bërë njeri, të ngjizur në mënyrë të virgjër nga nusja e tij Maria. Familja e Shenjtë qoftë shembull për të gjitha familjet e krishtera: shembull shkëputjeje nga kotësitë e botës për t’u orientuar totalisht kah Hyji dhe, për rrjedhojë, shembull feje, por edhe virtytesh njerëzore.

Dhe në fund, një cekje e vogël e fryteve të Jubileut, domethënë Ndjesa e plotë që synon të shlyejë jo vetëm mëkatet e bëra, por edhe dënimet që duhet t’i shlyejmë në Purgator pas vdekjes sonë.

Katedralja jonë është një vend i bekuar nga dhurata e Ndjesës së Plote që na ka bere Selia e Shenjte per 7 vite. Dy vjet kane kaluar. Për pesë vite të tjera mund të merret në ditën e pestë të çdo muaji, falë pranisë së relikeve të Martirëve tanë të Lumë.

Të dashur meshtarë dhe besimtarë, ju lus që të keni një vëmendje me të fortë për shpëtimin e shpirtit të besimtarëve të gjallë e të vdekur, duke vlerësuar më shumë këtë dhuratë të Martirëve tanë edhe me shtegtime nga famullitë të Arqidioqezës dhe vazhdoni për të treguar jetën e martirëve tanë besimtarëve. Me një fjalë: 38 Martirë të Lumë të komunizmit dhe i Lumi Luigj Paliqi dhe i Lumi Gjon Gazulli të jenë model i jetës sonë të përditshme.

Shpresoj sinqerisht që ky Vit i Shenjtë ta ringjallë shpresën e shpëtimit në zemrat e të gjithëve, pa e nënvlerësuar thesarin e meritave të Krishtit nga të cilat Kisha merr bujarisht në këtë kohë hiri.

Të gjithë besimtarët me të vërtetë të penduar: duke përjashtuar çdo lidhje me mëkatin, të nxitur nga një shpirt bamirësie dhe që, gjatë Vitit të Shenjtë, të pastruar nëpërmjet sakramentit të pendimit dhe të ushqyer nga Kungimi i Shenjtë, do të luten sipas synimeve të Papës, prej thesarit të Kishës do të marrin ndjesën eplotë, faljen dhe ndjesën e mëkateve të tyre, të cilat mund të përdoren për shpirtit e Purgatorit në formën e lutjes për ta. Në dyert e Kishave do të gjeni një poster që shpjegon mënyrën, vendet dhe rrethanat në të cilat është e mundur të merrni dhuratën e ndjesës së plotë.

Siç do ta shihni, do të ketë vende të caktuara për ta marrë Ndjesën. Lidhur me këtë, shtoj vetëm një shënim të fundit që, besoj, mund të jetë shpirti i këtij Viti të Shenjtë, pikërisht Psalmi 83 që kemi kënduar: përmban dëshirën e besimtarit, i cili, shtegtar drejt shtëpisë së Zotit, aspiron që ajo të bëhet shtëpia e tij. “*Shpirti im shkrihet e meket për pallatet e Zotit... Lum ata që banojnë në shtëpinë tënde... Lum ai që në ty gjen forcën dhe vendos për shtegtim të shenjtë*”.

Vëllezër dhe motra, ta mësojmë përmendësh këtë psalm dhe me të ta ngjallim çdo ditë dëshirën tonë për Hyjin, për të mirat e amshueshme, për t’u çliruar nga shqetësimet e botës dhe të orientuar totalisht drejt realizimit të Mbretërisë së Hyjit, në të njëjtën mënyrë në të cilën kanë vepruar shembujt e mrekullueshëm të shenjtërisë shqiptare që kemi para syve tanë: Shën Tereza e Kalkutës dhe Martirët tanë të Lumë.

Krishtit që ishte, që është dhe që vjen, Zot i kohës dhe i historisë, i qoftë lavdi pa fund, në shekuj të shekujve. Amen.